

РЕШЕНИЕ

№ 32441

гр. София, 03.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разглежда дело номер **6397**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния
кодекс(АПК).

Образувано е по жалба на Самар А. Х., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданка на
С., А. Д. Х., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., представляван от своята
майка Самар А. Х. и своя баща Х. Д. М. ЕГН [ЕГН], К. Д. Х., [дата на раждане] в [населено
място], С., гражданка на С., малолетна, представлявана от своята майка Самар А. Х. и своя баща
Х. Д. М., [дата на раждане] , гражданин на С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. Ц. Б. и Х. Д. М., [дата на
раждане] в С., ЕГН [ЕГН] с предоставен хуманитарен статут, адрес: [населено място], [улица],
ап. 11 чрез адв. Ж. Д. П. срещу откази за издаване на виза вид „Д“, на длъжностно лице в
Посолство на Република България в А., и трите издадени на 31.03.2025г. по заявления от
20.02.2025г. по отношение на Самар А. Х., А. Д. Х. и К. Д. Х..

Искането за отмяна на актовете е мотивирано с твърдения, че същите са незаконосъобразни,
необосновани, постановени в нарушение на материалния закон, при несъответствие с неговата
цел, нарушение на процесуалните правила. Претендира се и нищожност. Излага твърдения за
нарушаване на основни права и свободи съгласно ЕКПЧ. Кандидатствали са за издаване на виза,
тъй като част от семейството им (съпруг на първия жалбоподател и баща на другите двама
жалбоподатели) се намира в България с предоставен хуманитарен статут. Позовават се на
нарушение на чл.6 от АПК, доколкото се засяга в значителна степен правото на личен и семеен
живот по смисъла на чл.8 от ЕКПЧ. Молят за отмяна на оспорените актове.

В съдебно заседание, жалбоподателите чрез процесуалните си представители поддържат

жалбата по подробно изложените в нея съображения, както и по допълнително представените писмени бележки. Претендират присъждане на разноски, за което са представени списъци за разноски.

Ответникът – Длъжностно лице в Посолството на Република България в А. чрез Министерство на външните работи, редовно призован, не се явява и не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

С решение № 7427/01.07.2024г. на Председателя на ДАБ на основание чл.75, ал.1, т.2 във връзка с чл.8 и чл.75, ал.1, т.3 във вр. с чл.9, ал.1, т.3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ е отказано предоставяне статут на бежанец на Х. Д. М. и е предоставен хуманитарен статут на същия.

По делото е представено решение № 11691/08.11.2024г., издадено от председател на ДАБ на основание чл.48, ал.1, т.3 и чл.34, ал.1 и 2 от ЗУБ, с което е разрешено на Х. Д. М. да се събере на територията на Република България със своята съпруга Самар А. Х., с малолетния си син А. Дип Х. и малолетната си дъщеря К. Д. Х., тримата -жалбоподатели по настоящото дело. Същото не е оспорено и представлява стабилен административен акт.

На 20.02.2025г. жалбоподателите са отправили заявления до посолството на Република България в А., за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България.

Установява се от писмо на Държавна агенция „Национална сигурност“ рег.№ М-7267/07.07.2025г., че съгласувателната процедура по подадените от апликантите Самар А. Х., малолетния А. Дип Х. и малолетната К. Д. Х. заявления за визи е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“-гр.П., като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Приложено е Писмо рег.№ ПД-31-1618/19.3.2025г. по описа на ТДАНС, от което е видно, че е заключено, че декларирания от лицата – апликанти адрес е фиктивен, като членът на семейството на жалбоподателите Х. Дип М. не възнамерява да се установи трайно на територията на страната заедно със семейството си, а да пътува за страна от ЕС след получаване право на пребиваване на съпругата и децата им в България. В допълнение е посочено, че лицата представляват висок емиграционен риск. Направено е становище, че деклариранияте във визата данни, кореспондират с хипотезата на чл.10, ал1, т.1 от ЗЧРБ-предоставена невярна информация с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ за получаване на виза и последващо право на пребиваване в Република България.

Видно от Стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза от 31.03.2025г. с адресат Самар А. /л.50 гръб от адм.дело № 4711/2025г. на АССГ/, с адресат К. Д. /л.61 гръб от адм.дело № 4711/2025г. на АССГ/ и с адресат А. Д. /л.71 гръб от адм.дело № 4711/2025г. на АССГ/ - жалбоподатели в настоящото производство от Посолството на Република България в А., подписано от Длъжностно лице в Посолството на Република България в А., заявителите са уведомени, че е постановен отказ за издаване на визи на основание чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ при следните мотиви – „Предоставена невярна информация с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ за получаване на виза и последващо право на пребиваване в Република България“. Отказите и на тримата жалбоподатели са мотивирани по един и същи начин и са връчени на 31.03.2025г.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорените в настоящото производство административни актове са издадени от компетентен

административен орган. Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР), визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България. Представена е Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи /л.73 от адм.дело № 4511/25 на АССГ/, относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза. Представена е Заповед № 1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., с което упълномощава, считано от 26.01.2025г. М. Д. Г.-втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му. Именно от него са подписани разглежданите откази.

Съдът намира, че оспорените откази не са мотивирани от фактическа страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като мотив от правна страна и в трите акта е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1 т.23 от ЗЧРБ, с допълнителна забележка-"предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ за получаване на виза и последващо право на пребиваване в Република България ".

Освен цифровото изброяване на приложимите към конкретния случай разпоредби от ЗЧРБ, както и лаконично изложена допълнителна забележка, административният орган не е изложил собствени мотиви. Същият не е посочил защо приема, че е предоставена невярна информация, както и всъщност каква точно информация визира.

Фактическите и правни основания (мотивите) за издаване на административните актове са задължителен реквизит, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Когато недостатъчността, неточността, нелогичността или вътрешната противоречивост на мотивите водят до невъзможност да се разбере от какви съображения се е ръководил административният орган, за да издаде такъв именно акт, всъщност липсват мотиви.

Отсъствието на мотиви за издаването на индивидуален административен акт е порок, който съществено нарушава установената от закона форма. Този извод следва от систематичното място на разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, с която се установява задължението за мотивиране на акта. Възможността на страната да се запознае с мотивите на акта е съществен елемент от правото ѝ на защита. Узнаването на съображенията за издаването на акта гарантира в необходимата степен осъществяването на това право. За да се гарантира същото, е важно първо мотивите да бъдат изложени своевременно и второ винаги да бъдат довеждани до знанието на засегнатите лица. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Във връзка с това в Решение № 4736 от 01.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 4305 / 2018 г. е прието, че "с оглед на тази процесуална норма не може да се приеме, че в хода на съдебното оспорване, с допустими доказателствени средства, може да се санира пропускът на административния орган да изложи фактическите основания за издаване на оспорения акт." Действително в хода на съдебното производство е изискана информация от ДАНС. Тя обаче, не може да замести липсата на мотиви в самите откази. Съдебният контрол не може да служи за допълване на липсващи в оспорения административен акт мотиви. То този момент жалбоподателите не са разполагали с тази информация и съответно не са могли да разберат основанията за постановените откази, поради което съда счита, че в хода на административното

производство са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице. Съдът счита, че жалбоподателите са били с нарушено право да участват пълноправно в административното производство и да се защитават или поне да дават обяснения във връзка с обстоятелствата, обосновали негативното становище на ДАНС.

На следващо място, съгласно § 40 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) законът въвежда изискванията на Директива 2003/86. Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ (Нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., предишна ал. 4 - ДВ, бр. 8 от 2023 г.) след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно § 1, т. 1а от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, по смисъла на този закон, събиране на семейство е влизане и пребиваване в държава членка на членове на семейството на чужденец, пребиваващ законно в тази държава членка, с цел да съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. Съдът намира, че съхраняването на единството на семейството и семейните връзки са възможни само в случай, че същите реално съществуват. В конкретния случай в хода на съдебното производство не са установени факти, които да оборят приетото и в решението за събиране на семейство, че семейни връзки между Х. Д. М. от една страна, и неговата съпруга и деца, от друга, съществуват реално.

Също така, съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4, от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от горепосочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде виза, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство. Както се установи с Решение № 11691/08.11.2024г. на Х. Д. М. е разрешено да се събере със семейството си на територията на Република България.

На следващо място съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че "Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция", като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното, съдът намира, че постановените откази са бланкетни, немотивирани, в резултат на което – незаконосъобразни. Като такива, същите следва да бъдат отменени.

Предвид обстоятелството, че естеството на актовете не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.чл. 173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган, със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на искането на жалбоподателите за издаване на виза, административният орган следва да извърши преценка на фактите в контекста на приложението на нормите на ЗЧРБ и ЗУБ, относими към посочените от заявителите основания за издаване на визи и събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства. Органът трябва да установи обстоятелствата относно наличието или отсъствието на основание за издаване на заявителя на съответната виза и да анализира представените писмени доказателства, а ако е необходимо, да извърши и съответни проверки и изиска допълнително уточнения и доказателства във връзка със заявеното искане.

При този изход на спора, ответникът дължи на жалбоподателите, направените по делото разноски. По делото са представени списъци за разноски от адв. П. за оказване на правна защита и съдействие в размер на 1000 лв. и от адв. Б. за разноски в размер на 40 лв. държавна такса и 300 лв. за превод на документи. Представени са договор за правна защита и съдействие, платежно нареждане и фактура.

Предвид това съдът счита, че следва да присъди в полза на жалбоподателите разноски в размер на 1340 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2, предложение второ, чл. 173, ал.2 и чл. 143, ал.1 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Самар А. Х., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданка на С., Отказ за издаване на виза „Д“, постановен на 31.03.2025г., издаден от длъжностно лице в Посолство на Република България в А..

ОТМЕНЯ по жалба на А. Д. Х., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., представляван от своята майка Самар А. Х. и своя баща Х. Д. М. ЕГН [ЕГН], Отказ за издаване на виза „Д“, постановен на 31.03.2025г., издаден от длъжностно лице в Посолство на Република България в А..

ОТМЕНЯ по жалба на К. Д. Х., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданка на С., представлявана от своята майка Самар А. Х. и своя баща Х. Д. М. ЕГН [ЕГН], Отказ за издаване на виза „Д“, постановен на 31.03.2025г., издаден от длъжностно лице в Посолство на Република България в А..

ИЗПРАЩА преписката на длъжностно лице в Посолство на Република България в А., за ново произнасяне по искането за издаване на виза на Самар А. Х. и децата и А. Д. Х. и К. Д. Х., съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Самар А. Х., [дата на раждане] , А. Д. Х., [дата на раждане] , малолетен и К. Д. Х., [дата на раждане] , малолетна, последните двама представлявани от родителите си - Самар А. Х. и Х. Д. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 1040 лв., представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ